

KVINDEDAG I LANDSTINGET

Forslaget om „Kvindens Adgang til Tjenestestillinger og Hverv“ var som meddelt i sidste Nr. af Kv. og Smf. til 1. Behandling i Landstinget den 24. Juni.

Tre kvindelige Landstingsmænd havde Ordet som Ordførere for henholdsvis Venstre, det radikale Parti og Socialdemokraterne, medens det konservative Folkeparti maatte „nøjes“ med en mandlig Ordfører af den gode Grund, at Partiet ikke har valgt nogen Kvinde ind i Landstinget.

Inger Gautier Schmit talte paa Partiet Venstres Vegne. Hun bragte Statsministeren en hjertelig Tak, fordi han ved Fremsættelsen af Lovforslaget har villet bidrage til at gennemføre fuld Ligestilling mellem Mand og Kvinde i det borgerlige Samfund; hun beklagede, at Lovforslaget ikke var blevet begrænset til det borgerlige Omraade, men havde taget det kirkelige Omraade med, hvor helt andre Hensyn gjorde sig gældende, og hvor man maatte ønske foreløbig at blive ved de bestaaende Love. Hun understregede gentagne Gange, at hverken hun eller hendes Parti ønskede at forbyde Kvinder Adgang til Præsteembeder, men hun ønskede Spørgsmaalet mere afklaret, inden der blev lovgivet derom. Sagen var ikke moden.

Fru Gautier Schmits Udtalelser er altsaa et Udtryk for Partiet Venstres Stilling til Spørgsmaalet om kvindelige Præster og er i Overensstemmelse med den overraskende Stilling, Partiet indtog ved 2. Behandling i Folketinget, efter at dets Ordfører, Jensen-Sønderup, ved 1. Behandling havde udtalt sig i fuld Tilknytning til Lovforslaget uden med ét Ord at tage Afstand fra Kvindens Adgang til Præsteembeder.

Naar vi særlig hæfter os ved dette, er det, fordi Venstres Stilling maa betragtes som afgørende for Forslagets Skæbne — det vil formentlig blive forkastet i Landstinget ved Venstres og de Konservatives Stemmer.

Der er Grund til at gaa Fru Gautier Schmits Udtalelser lidt nærmere efter i Sømmene og spørge: „Hvilke „andre Hensyn“ er det, der i denne Forbindelse gør sig gældende paa det kirkelige end paa det borgerlige Omraade?“ Fruen udtalte, som sin Opfattelse, at „Samfundet behøver Kvindernes Evner og Kræfter til de foreliggende Opgaver, og at Mænd og Kvinde bør være ligestillede Samfundsborgere med samme Rettigheder og Pligter“. Gælder dette Hensyn ikke Kirken? Behøver den ikke Kvindernes Evner og Kræfter, har den ikke allerede i vid Udstrækning gjort Brug af dem? Mener Kirken sig da berettiget til at indtage den Undtagelsesstilling af Kvinder, at kræve Pligter uden at give Rettigheder? Kan Kirken staa sig ved at indtage denne Særstilling?

Fru Gautier Schmit ønsker ikke at forbyde Kvinder at blive Præster, men hun ønsker i Øje-

blikket at forhindre Vedtagelsen af en Lov, der giver dem Adgang dertil. Resultatet maatte blive nogenlunde det samme.

„Sagen er ikke moden“ — vi henstiller da til Fru Gautier Schmit, der ellers er saa varm en Kvindesagsven, at bidrage sit til snarest muligt at faa Sagen modnet med et energisk Oplysningsarbejde rundt i Menigheden, et Oplysningsarbejde der kan bryde den „1900 Aar gamle Tradition, at kun Mænd bør være Præster“ og fremme den Anskuelse, at ogsaa Kirken „trænger til Kvindernes Evner og Kræfter til de foreliggende Opgaver“.

Paa det konservative Folkepartis Vegne talte Hr. S. Rasmussen, der indledede med følgende Ord: „Jeg kan ikke slutte mig til den hjertelige Tak, som lød fra Venstres Ordfører til Statsministeren, idet jeg ikke helt ud kan sympathisere med den Tanke, som ligger til Grund for dette Lovforslag eller i det hele for Kvindens fulde Ligestilling med Manden,“ — og hans Slutningsbemærkninger lød saaledes: „Jeg personlig har her Lyst til at udtale, at jeg frygter for, at alt det Væsen, der gøres fra Kvindernes Side for at komme ind i de mange Væsener, Telegrafvæsen, Postvæsen, Jernbanevæsenet, Skolevæsenet, Kirkevæsenet, vil være til Skade for Kvindernes egentlige Væsen, der giver hende en Førstestilling i Hjemmet, i Husvæsenet, i Husholdningsvæsenet...“

At Hr. Rasmussens mellemliggende Bemærkninger ikke har været anbefalende for det foreliggende Forslag er efter dette indlysende, hvorimod vi fortrøster os til, at hans Udtalelser om „Kvindens Førsteplads i Hjemmet“ sikrer os en varm Talsmand for de nye Ægteskabslove, naar de kommer til Behandling i Landstinget.

Nina Bang talte paa det socialdemokratiske Partis Vegne og udtalte sin Forbavelse over, „at kirkelig interesserede Kredse ikke bærer sig ad som alle andre og søger at drage de flest mulige aandelige Kræfter til sig — at Kirken virkelig føler sig saa rig, at den kan undvære Kræfter, der vil stille sig til Raadighed“.

Endelig talte som Ordfører for det radikale Parti Marie Hjelm, der gav Forslaget sin ubetingede Tilslutning; hun udtalte bl. a.: „Der er noget højst nedslaaende i dette at staa foran lukkede Døre og aldrig at kunne naa de højeste Maal, og vi Kvinder har i høj Grad følt det som noget uretfærdigt, at der var gjort denne Forskel paa de to Køn. Det foreliggende Lovforslag tilsigter at aabne Kvinder Adgang til alle Embeder i Staten, og man tænker jo her hovedsagelig paa de overordnede Stillinger i Ministeriet, Rektor- og Dommerstillinger, Politimester- og Præsteembeder.“

Sagen henvistes til et Udvalg paa 15 Medlemmer, hvoriblandt er 4 Kvinder og Kvindesagens gamle trofaste Ven, Herman Trier.